

om Sagen ifølge sin Beskaffenhed hører under Landsretten, kan man vælge at indbringe den for Underretten, hvor den kan foregaa nemmere og hurtigere og under simplere Former, og hvor det derfor kan tænkes, at han vælger at lade den behandle af Hensyn til, at det kan være til hans Fordel, men uden at tænke sig Muligheden af at faa saa streng en Straf, som han alligevel faar. I det oprindelige Forslag stod det ham velaabent, naar han fik en saadan uventet haard Dom, at gaa til Landsretten, men der stod mærkelig nok ikke, at han saa havde Adgang til at faa Sagen paadømt af Nævninger der, selv om den ellers ifølge Lovforslagets Regler egnede sig dertil. Det have vi fundet urimeligt, og derfor foreslaa vi ogsaa, at naar Sagen paa denne Maade kommer ind for Landsretten ikke som første, men som anden Instans, skal der være de samme Regler for Nævningers Tilkaldelse, som naar den kommer ind for Landsretten som første Instans.

Det er de vigtigste af de Ændringsforslag, der falde ind under nærværende Afsnit, men jeg skal ogsaa nævne de øvrige. Der er Ændringsforslag Nr. 116 b., som nærmest er en Redaktionsændring, idet det gaar ud paa, at der ogsaa skal kunne beskikkes Forsvarer, hvor en Sag fra Underretten indkommer til Landsretten i andre Tilfælde, end hvor det sker ved, hvad man kalder Genoptagelse. I § 707 d. staar der nemlig, at det kun skal ske, hvor Tiltale er rejst for Landsretten eller der i Anledning af Begæring om Genoptagelse af en Sag skal finde mundtlig Forhandling Sted, men der omtales ikke det Tilfælde, at den kommer ind ifølge Indankning fra Underretten, f. Eks. i de Tilfælde, som jeg nævnte før, thi der rejstes Tiltalen jo ikke for Landsretten, og ogsaa der mene vi, at Forsvarer bør beskikkes; dertil sigter Forslaget under Nr. 116 b. Nr. 117 er kun en Redaktionsændring, og Nr. 118 forbigaar jeg, da det er stillet af et Mindretal. Jeg kommer saa til Nr. 119, der hænger sammen med det Standpunkt, som er indtaget af det samme Mindretal ved § 219, under den borgerlige Retspleje. Det gaar ud paa, at Afstemninger og Domsafsigelser ogsaa i Straffesager skal foregaa offentlig. Derom have vi jo udtalt os under Behandlingen af det foregaaende Afsnit, og selv om vi her komme til atter at stemme derom, antager jeg, at Stillingen vil blive den samme; jeg skal i alt Fald for dette Punkts Vedkommende henholde mig til mit tidligere. Har

Mindretallet, der har stillet Forslaget, nye Grunde at anføre, ville vi jo faa dem at høre, og jeg vil saa kunne faa Lejlighed til at udtale mig derom siden. Ændringsforslag under Nr. 120 forklarer sig selv, det gaar kun ud paa, at Retsvidnerne skulle have Krav paa samme Godtgørelse som Vidner. Til samme Paragraf er uden for Betænkningen stillet et Ændringsforslag under Nr. 3, at nogle Ord skulde udgaa, som formentlig ikke stemme med det Indhold, Lovforslaget nu har, idet der ikke vil kunne findes Tilfælde, hvor der ved en enkelt Dommer er ansat en særlig Retsskriver. Forslaget under Nr. 121 er en Begrænsning i den Regel, den højtærede Minister har sat ind i sit Forslag om, hvem der kan nægtes Adgang til Domsforhandlingerne i Straffesager. Der findes i Lovforslaget en Bestemmelse om, at noget saadant kan ske lige over for dem, der tidligere ere dømte til Strafarbejde. Ogsaa der foreslaa vi en Begrænsning, udtrykt ved disse Ord, „som for Vold eller nogen i den offentlige Mening vannærende Handling ere dømte til Strafarbejde.“ Naar de altsaa ere dømte for andre Forseelser, der ikke ere vanærende eller skyldes Vold, f. Eks. politiske eller Statsforbrydelser, saa skulde de ikke være udelukkede fra at overvære Domsforhandlingerne i en Straffesag, lige saa lidt som de ere udelukkede fra at faa Sæde i dette Ting, endsiige faa Adgang til at overvære Forhandlingerne her, der jo staa aabne for alle og enhver. Ændringsforslag Nr. 122 slutter sig nøje til Nr. 119. Nr. 123 er kun en Redaktion. Jeg kommer saa til Nr. 124 og de øvrige Forslag, der staa i Forbindelse dermed og som vedrøre Edsaffæggelsen. Vi vende her tilbage til det Spørgsmaal, som vi drøftede og afstemte i sidste Møde, nemlig om Edsaffæggelsen. Det er de samme tre Standpunkter, Mindretallets, Flertallets og Ministerens — jeg skulde vel have nævnt dem i omvendt Orden — der her foreligge til Overvejelse og Afstemning, og jeg for mit Vedkommende har ikke stort at føje til, hvad jeg de tidligere Dage har sagt om dette Spørgsmaal. Jeg skal dog gøre en enkelt Bemærkning, og det er den, at man ikke uden videre kan gaa ud fra, at fordi vi nu have vedtaget, at der ikke skal anvendes Ed i borgerlige Sager, men at overalt en Erklæring paa Ære og Samvittighed skal træde i Stedet for Edsaffæggelsen, at derfor det samme nødvendigvis maa gælde i Straffesager. Det er andre Anliggender, og man kan fra Samfundets Side sige vig-